Βρήκα δραστηριότητα

Εκεί που ήμουνα απελπισμένος βρήκα ξαφνικά μια δραστηριότητα! Τη βρήκα στον υπολογιστή ένα Σάββατο βέβαια. Είχα τελειώσει τα μαθήματα και βαριόμουνα. Δεν είχα όρεξη να διαβάσω. Αν διάβαζα τώρα, τι θα έκανα ως το βράδυ. Είχα αφήσει τον Φιλέα Φογκ να περπατάει για να κάνει τον γύρο του κόσμου σε ογδόντα ημέρες.

Το βιβλίο του Ιουλίου Βερν μου το είχε δανείσει η Ξένια. Της το είχε δώσει ο θείος της που το διάβαζε όταν ήτανε μικρός. Πολύ ήθελα να τον γνωρίσω αυτόν τον θείο, που η Ξένια μου έλεγε πολλές φορές να πάμε μαζί.

Ο θείος της ήταν ο μικρός αδελφός της μαμάς της και ήτανε φοιτητής, σπούδαζε μαθηματικός. Ήθελα να τον γνωρίσω γιατί δεν είχα δει ποτέ μου έναν θείο. Η Ξένια μού είχε πει ότι έμενε στη διπλανή πολυκατοικία. Όλο έλεγα να πάω, ντρεπόμουνα όμως να χτυπήσω το κουδούνι και να πω: «Είμαι ο Ίκαρος».

Πήγα στον υπολογιστή. Ούτε για ασκήσεις δεν είχα όρεξη. Θα έψαχνα να βρω κάτι που να έχει ενδιαφέρον.

Στο καθιστικό το Αγόρι ούτε γύρισε να με κοιτάξει. Καθόταν μουτρωμένο, γιατί έλειπε η Ελένη-Ιοκάστη. Σκασίλα μου.

Ούτε ήξερα τι έψαχνα και ξάφνου σε ένα βίντεο, στο youtube, παρουσιάστηκε ο Λευκός Πύργος της Θεσσαλονίκης. Στο πλάι έγραφε: «Αθλητές γυμνάζονται στο παρκούρ, την τέχνη της φυγής, στον Λευκό Πύργο». Και ξαφνικά πετάγονται άνθρωποι που κυριολεκτικά πετάνε. Ένας πηδάει από ένα τοιχάκι και με μια τούμπα στον αέρα βρίσκεται κάτω στηριγμένος στο ένα χέρι κι αποκεί με άλλη τούμπα περπατάει, πραγματικά περπατάει κάθετα σ' έναν τοίχο. Ύστερα παρουσιάζονται κι άλλοι που εμφανίζονται με πήδους πίσω από τον Λευκό Πύργο.

Ένας ψηλός και αδύνατος πηδάει σ' ένα δέντρο κι αποκεί σ' ένα παγκάκι και ύστερα πάλι στο δέντρο και μετά σαν πουλί πετάει πέρα μακριά στην άμμο.

Και τώρα είδα το θαύμα. Η Σαντορίνη! Ένα νησί με κολλητά κάτασπρα σπιτάκια με ταράτσες. Εκεί γίνεται χαμός. Εκεί πετούν πραγματικά. Από αυλή σε ταράτσα και πάλι πίσω και ξανά από ταράτσα, αλλά τώρα ακουμπούν με ένα χέρι στο

τοιχάκι της αυλής κι ύστερα με μια τούμπα στον αέρα βρίσκονται σε μια άλλη ταράτσα.

Ένα αδύνατο αγόρι πηδάει από έναν τοίχο, φέρνει τρεις βόλτες στον αέρα κι ύστερα κρεμιέται με το ένα χέρι σ' ένα σιδερένιο πολύζυγο που ήτανε στημένο σε μια αυλή κι εκεί πήρε φόρα και γύριζε γύριζε λες και ήτανε μύλος κι ύστερα, ήσυχα ήσυχα, βρέθηκε καθισμένος σταυροπόδι σε μια μικρή πέτρινη κολόνα που μόλις τον χωρούσε. Χαμογελούσε στον κόσμο που είχε μαζευτεί γύρω και τον χειροκροτούσε.

Αλλού βρίσκω παρκούρ για παιδιά και βέβαια αυτό μ' ενδιαφέρει. Δεν είναι θεαματικό. Είναι παιδιά, άλλα πιο μικρά, άλλα σαν και μένα, σε μια παιδική χαρά, που προσπαθούν να πηδήξουν από κάτι σκαλάκια σ' ένα παγκάκι κι ύστερα πάλι πίσω.

Εκεί το κλείνω γιατί θέλω να δοκιμάσω κι εγώ. Σκαρφαλώνω στο τοιχάκι που χωρίζει το καθιστικό από την κουζίνα και δίνω έναν πήδο και πέφτω με θόρυβο στον καναπέ.

Παρόλο που είχα βγάλει τα παπούτσια μου, το Αγόρι φτεροκοπούσε στο κλουβί του και φώναζε σαν να το πνίγουν.

- Σκάσε, του λέω, σκάσε, γιατί θα δεις χειρότερα.

Μα πού αυτός.

Σκαρφαλώνω πάλι στο τοιχάκι και τώρα σημαδεύω την πολυθρόνα που είναι πιο μακριά. Δεν πέτυχα το σημάδι. Ευτυχώς μπροστά στην πολυθρόνα ήταν κατάχαμα ένα μαξιλάρι και σωριάστηκα απάνω.

Φαίνεται θέλει πολλή εξάσκηση. Τα παιδιά που είδα να πηδούν θα έκαναν και δέκα φορές το ίδιο άλμα για να πετύχουν το σημάδι τους. Όσο για τους άλλους, τους μάγους που πετούσαν και περπατούσαν κάθετα στον τοίχο, ποιος ξέρει τι μαγική δύναμη χρησιμοποιούσαν. Πρέπει να ρωτήσω τον γυμναστή μας, τον κύριο Αργύρη. Θα χαρεί πολύ όταν του πω πως θέλω να ασχοληθώ με το παρκούρ.

Έκλεισα τον υπολογιστή, ο παπαγάλος όμως συνέχισε να φωνάζει.

- Σκάσε, του ξανάπα τόσο δυνατά που σώπασε μεμιάς κι άρχισε να σκαλίζει νευριασμένα τα σπόρια του και να τα πετάει έξω από το κλουβί.

Και τώρα τι θα την έκανα τη σπουδαία ανακάλυψή μου; Πώς θα περίμενα ως τη Δευτέρα να το πω πρώτα στην Ξένια κι ύστερα στον κύριο Αργύρη την Τρίτη. Ακόμα ήτανε νωρίς. Η Ελένη-Ιοκάστη θα αργούσε να γυρίσει.